

Indſtilling under Nr. 20, af Samme:

[Bet. Nr. 58]. Andragende fra aſſediget Overintendant H. W. F. Hartmann af Kjøbenhavn om Penſionsforhøiſe henviſes til Krigsministerens Underſøgelse.

vedtoges enſtemmig med 52 Stemmer.

Derneſt fattes Indſtillingerne under Nr. 21—26 vedrørende Finantsministeren under Forhandling

samt Indſtilling udenfor Betænkningen af R. Nielsen:

[Bet. Nr. 44]. Andragende fra Husmand Peder Chriſtensen af Moesgaard, Aſting Sogn, om Invalideforſøgelse henviſes til Finantsministeren.

Ordføreren (Buſt): Jeg vilde for Sagens Skyld ønske, at Omſtændighederne havde været ſaadanne, at vi havde haft en Forhandling med den høitærede Finantsminister i Finantsudvalget om diſſe Andragender, thi det er jo ikke det, der hjælper de Bedkommende eller gavner Sagen, at vi her i Thinget komme til at føre en Forhandling, ſom maatte nok kan vække en Del Opmærksomhed; men hvad det hovedſagelig gjælder om, er jo dog, at de Bedkommende kunne blive hjulpede, og jeg beklager at maatte ſige, at det forekommer mig, at denne Invalideſag har udviklet ſig paa en ſaadan Maade, at jeg for mit perſonlige Bedkommende føler en Stuiſſe derved. Da vi fit Loven af 1ſte Marts 1889, mente jeg næſten, at vi ikke behøvede at ſaae Andragender af den Slags at ſe her i Folkethinget mere, og ſkulde vi ſaae et enkelt, ſaa kunde det maatte ogſaa være, at den Paagjældende kunde træffe at være urimelig og fordre ſig ikjendt Penſion, ſkjøndt Alle maatte være enige om, at ſaa vidt kunde man ikke gaa. Det var i alt Fald klart for mig, der havde Veiligbed til at være Medlem af det Udvalg, der tog dette af Finantsministeren fremsatte Forſlag under Behandling, at nu herefter fit vi ikke nogen videre Invalideandragende-Forhandling her i Thinget mere. Men jeg maa tilſtaa, at ſom det nu lader til, at det ſkal gaa, ville vi ſaae Debat om Invaliderne

mere, end vi nogenſinde tidligere have haft. Jeg ſkal ikke komme dybt ind paa Invalideſagens Hiſtorie, men jeg ſkal kun nævne, at der for nogle Aar tilbage her i Folkethinget blev ført en meget livlig Forhandling om Invalideſagen. Vi kom dengang til Kundſkab om, at der navnlig efter den første ſleſvigſte Krig, da der maatte var ſaa Henge i Kaſſen, var mange Invalider, og der git da en Kommiſſion over for at underſøge diſſe Invaliders Forhold, hvoraf Reſultatet blev, at der blev ſlaaet temmelig stærkt ned for Fode imellem dem, og ſærlig blev en Mængde af diſſe gamle Krigere, der virkelig havde lidt Overlaſt i Felten, ſlettede ſom Invalider, ſaa at de ikke mere fit Penſion. Saa kom Krigen i 64, og den har maatte i Forſtningen gjort Finantsministeren noget bange, thi vi fit jo en hel Del flere Invalider til dem, vi havde. Der blev viit en vis Tilbageholdenbed, men navnlig var der een Ting, ſom vi beklagede os over her i Thinget, nemlig at den Læge, der ſad i Invalidebeſtyrelſen og ſom ſkulde underſøge diſſe Invalider, efter de mange Eſterretninger, vi havde om den Maade, hvorpaa han udførte ſit Hverv, nok ſyntes — uden at man derfor behøver at gaa Sandheden og Retſærdigheden for nær — at kunne have undertaſtet dem en blidere Behandling, end han gjorde. Da vi ſaa fit den nuværende Finantsminister, ſkal jeg jo ikke negte, at han perſonlig optraadte baade her i Thinget og under Forhandlingerne i Udvalget om diſſe Sager meget human, og han afgjorde ſom ofteſt diſſe Invalideſager, inden de kom til Folkethinget. Som beſkjendt indgives diſſe Andragender forſt til Invalidebeſtyrelſen, derfra gaa de til Finantsministeren, og kun, naar hverken Finantsministeren eller Invalidebeſtyrelſen kunne tage ſig af dem, komme de til Forhandling her i Thinget, hvorfra de ſaa kunne henviſes til Ministeren. Der er fra den høitærede Finantsministers Side i det Hele taget gjort en Humanitet gjældende overfor Invaliderne, der ganſte falder ſammen med det, der er fremkommet her i Folkethinget, men jeg kan rigtignok ikke ſige Andet, end at det forekommer mig, at den Forandring, der paa dette Omraade er ſtet, ikke alene med en Del af de Invalider, der foreligge til Behandling i Døg, men navnlig med dem, der komme til